

Ha megöregszel...

Ha megöregszel s őszt s est integet,
vedd le e könyvet, amíg bólingatsz
a tűznél, olvasd, árnyakat hívhatsz,
visszaálmodva lágy tekinteted.

Sokan szerették vig kegyed percét,
hűen s hamisan benned a szépet.
De volt, ki látta zarándok-lépted,
s fáradt arcodon a szív keservét.

Izzó rács fölé, lánggra hajolva,
szomorúan súgd, tűnt a szerelem.
Hegyek felett száll, mint a rejtelem,
a csillagok közt elbujdokolva.

(W. B. Yeats)

Türelem

Ifjan, élet, urad voltam,
elnyomtam félszt s búbanatot.
Az akarat formálhatott
irányt s így meg nem botoltam.

Ám esztendőktől terheltén
a lég is kétségbeesett.
És tudtam az őszt rám lesett
a hulló falevelekben.

Őszi falevél, szállingó
és siető, bár a napok
lassúak, bizony elhagyott
az öröm s fekete rigó.

A madarak s a levelek
nem tudják a kor sok búját,
a halandónak bús útját,
s mért gond az ember-lehelet.

Ó türelem, az elmúlót
túrd türelmetlen erővel,
számolj le a leverővel,
vad úrben ne várj kibúvót.

(Catherine Davis)

Köd

A köd a cica
lábain érkezik.

Elnéz a kikötő
s a város felett.
Csendesen guggol,
aztán tovább vonul.

(Carl Sandburg)

Ifjúságom a gond zuzmarája...

(E vers költője a tizenhatodik században
élt s költeménye kivégzésének előestéjén
íródott.)

Ifjúságom a gond zuzmarája,
gyötrelmek tála az én ünnepem.
Termésem mezők gazos, vad tája,
a hiú haszon izgat szüntelen.
Múlt az idő s mégsem láttam napot,
még élek, bár a sírba hanyatlok.

Mesém hallgatták, ám nem ért véget,
gyümölcsöm lehullt, levelem még zöld.
Ifjú voltam s nem mondhattak vénnek,
néztem a földet, mellőzött a föld.
Szakadt fonalam, biz alig fonott,
még élek, bár a sírba hanyatlok.

Holtom kerestem s a méhben leltem,
életet üztem s csakis árnyék volt.
Rögön léptem és tudtam: sírtelkem,
meghalok s a perc a jövőhöz tolt.
Megtelt a pohár s üres maradott,
még élek, bár a sírba hanyatlok.

(Chidioc Tichbourne)

Ősz

Némber, csábító,
többé ne kísérts.
Kezed számító
szerelemmel sértsz.

Hajam őszülő,
hidegül vérttem.
Testem gyöngülő,
mit kívánsz, kérdem.

Ne mondj fonáknak,
ne hajtsd le fejed.
A percnyi láznak
suttogj értelmet.

Vedd ajkad tőlem,
bár csókolni jó.
Távozó hőben
a test elváló.

Hajad szétbomló,
harmat-ék szemed.
A kéjbe omló
kerek kebeled.

Betölt ágyat, míg
hull ezüst hajam.
Nő, véred csábit,
magam mint adjam?

(Frank O'Connor)

Baranyiné M. Zlata: Kerámia